

Мечтата на феята

Над Приказната гора греела Луна, а звездите примигвали закачливо. Малката фея Мънисто стояла на брега на реката и си играела с малко речно охлювче. Тогава от небето се откъснала малка звездичка и паднала във водите на потока. Той я подхванал и я занесъл право до босите крачка на малката фея.

- Благодаря ти, рекичке! – възкликнала тя и украсила със звездата своята огърлица. После се замислила и продължил да говори на водата – Ех, бързотечна рекичке, знаеш ли за какво мечтая? Да стигна до морето, да видя неговата безкрайна шир, делфините, корабите и невероятните морски охлуви и мидите, които правят бисери...

Малкото охлювче, с което феята играела, изпълнало шия, за да чуе по-добре за морето.

- Аз отивам точно към морето! – казала реката – Ако искаш, тръгни с мен.

- Ти ще дойдеш ли с мен? – попитала Мънисто малкото охлювче. То кимнало в знак на съгласие, защото много искало да се запознае с морските обитатели, които правели бисери.

И тръгнали – феята, охлювчето и бързата река. Нейното корито ставало все по-широко, когато изведнъж пред тях се ширнало морето. Корабите ги посрещнали с възторжени салюти, делфините скачали радостно около тях. Те направили каляска от въздушни мехурчета, качили малката фея и малкото охлювче и ги завели до морските дълбини. Там медузи се реели грациозно, риби проблясвали из водите, а на дъното – морски миди правели бисери.

Най-голямата и важна мида подарила на феичката голям бисер, а младите, които харесали охлювчето украсили черупката му с бисерчета. Тя заблестяла като истински дворец. А малкото охлювче също се научило да прави бисери, но неговите ставали съвсем мънички и зелени.

Няма нищо невъзможно, защото всички положителни мечти могат да се сбъднат. Нужно е само много, много да поискаш!

